



// Als ik de loterij zou
winnen, zou ik meer dan
de helft weggeven //

Het tolletje draaiend houden

We hebben de samenleving van onze kinderen te leen. Maar hoe denken kinderen zelf over de samenleving waarin ze opgroeien?

Als ambassadeur ASN Jeugdsparen 2010 leverde **Anne Leenstra** het afgelopen jaar een aanzienlijke bijdrage aan de samenleving. Door het organiseren van allerlei acties verzamelde ze bij elkaar ruim 1.500 euro voor Cordaid Kinderstem, een van de organisaties die ASN Bank ondersteunt. Maar misschien nog wel een grotere bijdrage leverde ze door aandacht te vragen voor de problemen van kinderen die leven in sloppenwijken. Zo hield ze een blog bij op voordewereldvanmorgen.nl, gaf ze verschillende radio- en kranten-interviews, schreef ze zelf verhalen en trad ze op tijdens evenementen. “Mijn verlegenheid ben ik in ieder geval kwijtgeraakt”, zegt Anne. Een reis naar een van de projecten van Cordaid in Tanzania ging helaas aan haar neus voorbij. Want dat gaat haar opvolger doen. Anne is veertien jaar en woont samen met haar ouders, haar broertje van zeven en haar zus van elf jaar in het Friese Buitenpost. Wat ze na het gymnasium – waar ze nu op zit – gaat doen, weet ze nog niet. “Ik kijk nooit verder dan een paar jaar vooruit en zie wel waar het schip strandt. Ik zou wel wat in de fondsenwerving voor goede doelen willen doen, maar fotograferen vind ik ook erg leuk.”

ONRECHT

Samen met haar afkeer van onrecht zorgde Anne’s hobby ervoor dat ze jeugdambassadeur werd. Haar opvolger of opvolgster die eind maart het stokje zal overnemen, wordt gekozen door een jury waar ze zelf ook in zit. Anne werd destijds ambassadeur door mee te doen aan een fotowedstrijd van ASN Bank. “Ik fotografeerde mijn broertje door een zeepbel en dat vonden ze erg mooi bij ASN.” “Als je iets aan de wereld wil veranderen, moet je daar zelf aan werken”, vindt Anne. Wat haar zelf het meeste bezig houdt is onrecht. “Ik kan er heel slecht tegen als ik op tv mensen zie die het slecht hebben, slecht behandeld worden of ziek zijn. Wat je vaak ziet is dat mensen dan medelijden krijgen, maar daar hebben ze in die landen zelf niets aan. In plaats van medelijden te hebben kun

je ze beter gaan helpen en dat is wat ik probeer te doen – en gedaan heb – tijdens mijn ambassadeurschap.” Anne’s eerste actie was ‘van paperclip tot één miljoen?’ Hiervoor verkocht ze het hele jaar spullen via Marktplaats en op rommelmarkten. De meest bijzondere verkoopwaar waren de zelfgemaakte tasjes van tafelzeil, vindt Anne zelf. “Om ze te promoten ben ik zelfs nog met Brigitte Kaandorp, Elske DeWall en Kim Stolker op de foto geweest. Het feest van het vijftigjarig bestaan van de ASN Bank en de jaarmarkt tijdens het tachtigjarig bestaan van de Botanische Tuin de Kruidhof in Buitenpost hebben ook veel opgeleverd. Verder hebben mijn eigen school (het Lauwers College in Buitenpost), basisschool De Lichtbron en de PKN kerken van Buitenpost geld gedoneerd aan mijn acties.”

STRAATKINDEREN

“Ik hoop dat met het geld dat mijn acties hebben opgeleverd, goede dingen gedaan zullen worden. Dat, figuurlijk gesproken, kinderen zullen leren vissen zodat ze zelf een goed bestaan kunnen opbouwen. Dat ze trots kunnen worden op zichzelf en hun dromen werkelijkheid kunnen laten worden.” Anne vindt het erg jammer dat haar taak er nu bijna opzit, maar gelukkig kan ze nog wel haar stempel drukken op de verkiezing van de nieuwe ambassadeur. “Mijn wens is dat de volgende jeugdambassadeur het tolletje draaiende zal houden, zodat 100 miljoen straatkinderen uiteindelijk de tol niet meer zullen hoeven te betalen.” Ook als het dan echt afgelopen is, gaat ze door met de acties waar ze in het afgelopen jaar mee begonnen is. “Ik zou wel vaker van dit soort dingen willen doen en daarom houd ik mijn ogen en oren open. Ik blijf ook doorgaan met het verkopen van zelfgemaakte ansichtkaarten via [webwinkel sendasmile.com](http://webwinkel.sendasmile.com). Een deel van de opbrengst gaat naar Cordaid en zij kunnen de kaarten ook in hun eigen webwinkel zetten. Ik maak ze van foto’s die mijn ouders gemaakt hebben van de bloemen in onze tuin.”

RIJKDOM

Of ze nu later fotograaf, fondsenwerver of iets anders wordt, rijk zal Anne nooit zijn, denkt ze zelf. “Ook al win ik de loterij, dan zou ik er nog voor kiezen om meer dan de helft weg te geven aan goede doelen denk ik. Zo veel heb je toch niet nodig? Geld maakt niet het gelukkigst, maar andere mensen helpen, daar word je wel gelukkig van.” Anne geeft ook toe dat ze geld niet zo belangrijk vindt. “Van het zakgeld dat ik krijg ben ik niet voor iets speciaals aan het sparen of zo. Ik zou niet weten wat ik er van moet kopen. Een Wii spelcomputer misschien, maar dat willen mijn ouders niet. Of een eend, want eenden zijn mijn lievelingsdieren. Maar of ze daar nu zo blij mee zullen zijn?” ■